

माया पंडित यांच्या चार कविता

समावेश

नाराज झाले नाखूष मला गुन्हेगार म्हणाले
सांदीकोपच्यातल्या फुटकळ देवांपासून
ते दाहीदिशांच्या दिग्जांपर्यंत,
नकोनको ते बोलले,
तुझ्या नजरेतच खुंगार आहे गुन्हांचा म्हणाले.

आता काहीतरी करणं भागच होतं ना!

मग मी एक डोळा काढला उपसून, मग दुसरा,
तरीपण गुन्हांचा दर्प आहेच म्हणाले!
म्हणून मी सुरीनं नाककानमान न् गळा सोडवला
वर वाढलेल्या डोक्याच्या ताब्यातून.
तरी पण गुन्हे काही आटोक्यात येईनातच अजिबात

म्हणून छाती पोट फुफ्फुस आतडी न्
मुख्य म्हणजे मांड्यामधली कातडी
नीट सोलली न् वेशीवर टांगली
की मारावेत दगड येणाऱ्याजाणाऱ्याने
कारण तिथंच तर रुतलेली ना
दुनियाभरच्या पापांची गड्डी!
हाडं केली सुटी नं बांधले मांडव त्यांच्या दारी
की परंपरांचे वेल त्यांच्या जावे गगनावेरी.
रक्तमास झाडून गाडून खत केलं जरी
अपराधांचा उग्र दर्प जाईनाच की बाई,
काही केलं तरी!

चिंताक्रांत झाले म्हटले नाराजीनं मग
अजूनही तुझं मन जित्तं आहे बघ

धुमसतंय, उमसतंय आमच्या आगंमागं
उगा उपार्धीचा घोर लावून ठेवलास मागं
निशापाती ठेपठाप जे लिहिलंस नि बोल्लंस
तहसनहस करशील? - तर तुला मानलं.

घरदार सदरबाजार पिंजूनचिंबून काढलं
अंदरबाहिर अंजरपिंजर एकबराबर केलं
भूगोल इतिहासाच्या साक्षी फुंकुन वाऱ्यावरती
गाडून टाकली ओळ न् ओळ वाळूच्या रेघांखालती.
ओठांवरची गाणी, ओव्या आणि सर्व कहाण्या
दिगंतराला त्यांच्या छाया तरळतविरळत गेल्या

तेव्हा कोठे हसले स्वामी गेले चौखुरवेस
आणिक माझा संस्कृतीत झाला समावेश.

तिन्हीसांजेला

तिन्हीसांजेला उंबरठ्यावर
ओठंगून उभी कोवळी पोर
पाठीवर ओझे मतलबी बोजे
पेलते काळोख बीजेची कोर.

काट्याचं झाड

मी इथल्या

अस्वस्थचित्त आसमंतात
फुलून आलेलं काट्याचं झाड
अडकव ना हलकेच
तुझ्या ताडमाड हातांवर
फुललेल्या रोमांचांचे अंकुर
त्यातल्या एकेका काट्यात.

जाऊंदेत पसरत ही पहाट
सोटमुळासारखी घुसत
रोमरोमातून ताठ
खोलखोलवर आतल्याआत.
काळाच्या निश्चलतेवर
स्वार झालेली अद्भुत
स्पर्शलाट विराट
पुसुन टाकत

अधल्यामधल्या अंतरात
मुरजत गेलेली परतीची वाट.

ऐलापैलाच्या अधेमधे
जाताहेत पसरत
बदलाच्या आशांची कारंजी
निराधार जगलेल्या
जिण्याची जी जी ठिणगी
धुमसतेय कुडीत आपल्या
ती ती काळावर होऊन स्वार
उधाणत मागेपुढे
जाऊंदे रोरावत ओलांडत
पुढे उभरणारे हरेक कडे

दे तिच्या चमकील्या हातात
माझ्या काट्यांना फुटलेली काही मुळे
की रुजतील आशा दिगंतात न्
मातीत स्वप्नांचे हिरवे कळे.

माझी माय

बसली आहे माय माझी साऱ्या ऋतुंच्या सीमांतांवर
क्षितिजांना कडोसरीला खोचतात तिचे चमचम हात
दिवसांना देतात उजेडाचे रंग नि रात्रींना दडवतात
पांघरून काळी बुंथ अक्षरांची काळजाच्या आत.
मित्त नाहीत कधी ना तीही घेते आवरून तिच्या
हातांचे पसरलेले पैस झेलणारे उन्हाच्या झळा
बोटांच्या पेरापेरांवर उमटलेली दुःखाची चक्रे
नखात रुतलेल्या खोल दुनियाभरच्या कळा.
कभिन्न पावसाळ्यांचे कंकण मनगटाभवती
रुजून येते अंगण मातीत तिच्या गाडलेल्या ढोपरांभवती
करूणेच्या काचकमळांचे रिंगण उगवते तिच्या तळहातावर
तिने पेलले नाही तर कोसळेल आकाश आमच्या मुळांवर.

माया
पंडित
हैद्राबाद

mayapandit@gmail.com